PRESUDA OPĆEG SUDA (sedmo vijeće)

4. prosinca 2008.(*)

„Zajednička vanjska i sigurnosna politika – Mjere ograničavanja protiv određenih osoba i subjekata s ciljem borbe protiv terorizma – Zamrzavanje financijskih sredstva – Tužba za poništenje – Prava obrane – Sudski nadzor"

U predmetu T-284/08,

People's Mojahedin Organization of Iran, sa sjedištem u Auvers-sur-Oiseu (Francuska), koju su u početku zastupali J.-P. Spitzer, odvjetnik i D. Vaughan, *QC*, a zatim Spitzer, Vaughan i M.-E. Demetriou, *Barrister*,

tužitelj,

protiv

Vijeća Europske unije, koje su u početku zastupali G.-J. Van Hegleson, M. Bishop i E. Finnegan, a zatim M. Bishop i E. Finnegan, u svojstvu agenata,

tuženika,

koje podupiru:

Francuska Republika koju zastupaju G. de Bergues i A.-L. During, u svojstvu agenata,

i

Komisija Europskih zajednica, koju zastupaju P. Aalto i S. Boelaert, u svojstvu agenata,

intervenijenti,

povodom zahtjeva za poništenje Odluke Vijeća 2008/583/EZ od 15. srpnja 2008. o provedbi članka 2. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 2580/2001 o posebnim mjerama ograničavanja protiv određenih osoba i subjekata s ciljem borbe protiv terorizma i stavljanju izvan snage Odluke 2007/868/EZ (SL L 188, str. 21.), u dijelu u kojem se odnosi na tužitelja,

PRVOSTUPANJSKI SUD EUROPSKIH ZAJEDNICA (sedmo vijeće),

u sastavu: N. J. Forwood (izvjestitelj), predsjednik, D. Šváby i L. Truchot, suci,

RADNI PRIJEVOD

tajnik: C. Kantza, administratorica,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 3. prosinca 2008.,

donosi sljedeću

Presudu

Okolnosti spora

1 Radi upoznavanja s dosadašnjim okolnostima ovog spora upućuje se na presude Općeg suda od 12. prosinca 2006., Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Vijeće (T-228/02, Zb., str. II-4665., u daljnjem tekstu: presuda OMPI, točke 1. do 26.) i od 23. listopada 2008., People's Mojahedin Organization of Iran/Vije-će (T-256/07, još neobjavljena u Zborniku, u daljnjem tekstu: presuda OMPI, točke 1. do 37.).

2 Presudom od 7. svibnja 2008. Court of Appeal of England and Wales (United Kingdom) (Žalbeni sud Engleske i Walesa, Ujedinjena Kraljevina) (u daljnjem tekstu: Court of Appeal, Žalbeni sud) odbio je zahtjev koji je podnio Secretary of State for the Home Department (ministar unutarnjih poslova, Ujedinjena Kraljevina, u daljnjem tekstu: Home Secretary) da mu se dozvoli da tom sudu podnese žalbu protiv odluke koju je donijela Proscribed Organisations Appeal Commission (Žalbena komisija za zabranjene organizacije, Ujedinjena Kraljevina, u daljnjem tekstu: POAC) 30. studenoga 2007., u kojoj je uvažila žalbu protiv odluke koju je 1. rujna 2006. Home Secretary donio o odbijanju ukidanja zabrane People's Mojahedin Organization of Iran (u daljnjem tekstu: tužitelj ili PMOI) kao organizacije uključene u terorizam i naredila da Home Secretary parlamentu Ujedinjene Kraljevine dostavi prijedlog rješenja (*Order*) o uklanjanju tužitelja s popisa organizacija zabranjenih u Ujedinjenoj Kraljevini na temelju Terrorism Acta 2000 (Zakon o terorizmu iz 2000.).

3 POAC je u toj odluci, između ostalog, „apsurdnim" (*perverse*) opisao zaključak koji je Home Secretary iznio u svojoj odluci od 1. rujna 2006. o odbijanju ukidanja zabrane tužitelja, prema kojem je tužitelj u tom razdoblju još uvijek bio organizacija „uključena u terorizam" (*concerned in terrorism*) u smislu Terrorism Acta 2000 (Zakon o terorizmu iz 2000.). Prema ocjeni POAC-a, jedino uvjerenje do kojega je razuman subjekt koji treba donijeti odluku pošteno mogao doći, bilo to u rujnu ili kasnije, je da PMOI više nije udovoljavao nikakvom kriteriju da bi se zabrana zadržala. Drugim riječima, na osnovi dokumenata kojima je raspolagao, POAC je smatrao da PMOI u rujnu 2006. više nije uključen u terorizam i da to više nije ni na dan dotične odluke (presuda PMOI, točke 168. i 169.).

RADNI PRIJEVOD

4 Iz odluke POAC-a (točka 10.) proizlazi da je dotičan dokument sadržavao određene informacije o događajima u Francuskoj koji se odnose na PMOI. U tom pogledu POAC se osobito pozvao na činjenicu da su uredi Conseil national de la résistance iranienne (CNRI) (Iransko nacionalno vijeće otpora) nedaleko od Pariza pretraženi 17. lipnja 2003., da je velik broj članova CNRI-ja priveden i da su neki zadržani u pritvoru, ali da, iako je pronađen znatan novčani iznos, nije pokrenut kazneni progon.

5 Prethodno navedenom presudom Court of Appeal (Žalbeni sud) je podržao nalaze POAC-a. Osim toga, naveo je da povjerljive informacije koje je prikupio Home Secretary idu u prilog zaključku koji je donio Court of Appeal (Žalbeni sud), tj. da Home Secretary nije mogao opravdano smatrati da se PMOI u budućnosti namjerava okrenuti terorizmu.

6. Stoga je Home Secretary, rješenjem od 23. lipnja 2008. koje je stupilo na snagu 24. lipnja 2008., uklonio ime PMOI-ja s popisa organizacija zabranjenih na temelju Terrorism Acta 2000 (Zakon o terorizmu iz 2000.), što su potvrdila oba doma parlamenta u Ujedinjenoj Kraljevini.

7 Odlukom 2008/583/EZ od 15. srpnja 2008. o provedbi članka 2. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 2580/2001 o posebnim mjerama ograničavanja protiv određenih osoba i subjekata s ciljem borbe protiv terorizma i o stavljanju izvan snage Odluke 2007/868/EZ (SL L 188, str. 21.) (u daljnjem tekstu: pobijana odluka) Vijeće je ipak zadržalo, zajedno s ostalima, ime tužitelja na popisu u Prilogu Uredbi Vijeća (EZ) br. 2580/2001 od 27. prosinca 2001. o posebnim mjerama ograničavanja protiv određenih osoba i subjekata s ciljem borbe protiv terorizma (SL L 344, str. 70., francuska inačica ispravljena u SL 2007, L 164, str. 36.) (u daljnjem tekstu: sporan popis).

8 U 5. uvodnoj izjavi pobijane odluke, za koju je nesporno da se odnosi na PMOI, navodi se:

„Vijeće je u slučaju jedne skupine uzelo u obzir činjenicu da odluka nadležnoga tijela na temelju koje je ta skupina uvrštena na popis, od 24. lipnja 2008. više nije na snazi. Međutim, Vijeću su o toj skupini dostavljene nove informacije. Vijeće smatra da se tim novim informacijama opravdava uvrštenje te skupine [na] popis." [neslužbeni prijevod]

9 Pobijana odluka tužitelju je dostavljena dopisom Vijeća od 15. srpnja 2008. (u daljnjem tekstu: obavijest). U tom dopisu Vijeće je osobito navelo:

„Vijeće je ponovno odlučilo uvrstiti [PMOI] na popis [...] Vijeće je primilo na znanje da odluka nadležnoga tijela na temelju koje je [PMOI] uvršten na popis, od 24. lipnja više nije na snazi. Međutim, Vijeće je primilo nove informacije koje su relevantne za to uvrštenje. Razmotrivši ih, Vijeće je odlučilo da bi se [PMOI] trebao i dalje nalaziti na prethodno navedenome popisu. Stoga je Vijeće u skladu s tim izmijenilo obrazloženje." [neslužbeni prijevod]

RADNI PRIJEVOD

10 U obrazloženju priloženom obavijesti (u daljnjem tekstu: obrazloženje) Vijeće navodi:

„[PMOI] je skupina osnovana 1965. s ciljem svrgavanja carskoga režima. Njezini članovi sudjelovali su u eliminaciji nekoliko tisuća ‚agenata' staroga režima i među odgovornima su za uzimanje talaca u veleposlanstvu SAD-a u Teheranu. Premda isprva jedna od najradikalnijih skupina Islamske revolucije, PMOI nakon što je zabranjena, svoje djelovanje nastavlja tajno i poduzima niz akcija protiv postojećeg režima u Teheranu. Ta organizacija odgovorna je za terorističke napade, na primjer atentat na sjedište stranke Islamske Republike, 28. lipnja 1981., u kojemu je ubijeno više od sto važnih pripadnika režima (ministri, zastupnici, visoki dužnosnici) i ubojstvo, 30. kolovoza 1981. predsjednika Rajaija i njegovog premijera Javada Bahonara. U travnju 1992. PMOI je provodio terorističke napade protiv iranskih diplomatskih predstavništava i postrojenja u trinaest zemalja. Tijekom predsjedničke kampanje 1993. skupina je otvoreno preuzela odgovornost za određen broj napada na naftna postrojenja, među kojima je i najveća iranska rafinerija. U travnju 1999. PMOI je preuzeo odgovornost za ubojstvo Ali Sayyada Shirzija, zamjenika načelnika Glavnog stožera iranskih vojnih snaga. U 2000. i 2001. organizacija je tvrdila da su njezini članovi sudjelovali u novim brzim prepadima na iransku vojsku i vladine zgrade u blizini granice između Irana i Iraka, a 5. veljače 2000. provela je minobacačke napade na službene zgrade u Teheranu. Nadalje, protiv članova ove organizacije nastanjenih u raznim državama članicama Europske unije trenutačno je u tijeku kazneni progon za kaznena djela povezana s financiranjem njihovih aktivnosti. Riječ je o djelima na koja se primjenjuju odredbe iz članka 1. stavka 3. točaka (a), (c), (d), (f), (g), (h) i (i) Zajedničkog stajališta 2001/931, a počinjena su s ciljevima utvrđenim u njegovom članku 1. stavku 3. [točkama] (i) i (iii).

[PMOI] potpada pod područje primjene članka 2. stavka 3. Uredbe br. 2580/2001.

Ured Državnog odvjetništva za borbu protiv terorizma na Tribunal de grande instance u Parizu (Okružni sud, Francuska) u travnju 2001. pokrenuo je sudsku istragu u vezi s optužbama za ‚zločinačko udruživanje radi pripremanja terorističkih djela' uz uvjete koje predviđa francusko pravo na temelju Zakona br. 96/647 od 22. srpnja 1996. Istrage provedene u okviru te sudske istrage bile su usmjerene na navodne članove [PMOI-ja] zbog niza kaznenih djela koja su sva neposredno ili posredno bila povezana sa zajedničkim pothvatom čiji je cilj zastrašivanjem ili terorom ozbiljno poremetiti javni red. Osim na prethodno navedena kaznena djela, istraga je bila usmjerena i na „financiranje terorističke skupine" uz uvjete koji su u francuskome pravu predviđeni zakonom br. 2001/1062 od 15. studenoga 2001. o svakodnevnoj sigurnosti.

Ured Državnog odvjetništva za borbu protiv terorizma u Parizu podnio je 19. ožujka 2007. i 13. studenoga 2007. dodatne kaznene prijave protiv navodnih članova [PMOI-ja]. Ti su postupci pokrenuti jer je trebalo ispitati dodatna saznanja prikupljena u istragama provedenim između 2001. i 2007. Posebno su bili usmjereni na prijave zbog pranja prihoda koji izravno ili neizravno potječu iz kaznenih djela prijevara počinjenih nad osobito ranjivim osobama i prijevara u okviru zločinačke organizacije' u vezi s

RADNI PRIJEVOD

terorističkim pothvatom, uz uvjete koji su u francuskom pravu predviđeni Zakonom br. 2003/706 od 2. kolovoza 2003.

Stoga je nadležno tijelo u skladu s člankom 1. stavkom 4. Zajedničkog stajališta 2001/931 donijelo odluku o [PMOI-ju].

Vijeće napominje da ti postupci još uvijek traju te su prošireni 2007. u okviru borbe protiv operacija financiranja koje vode terorističke skupine. Vijeće smatra da su razlozi za uključivanje [PMOI-ja] na popis osoba i subjekata obuhvaćenih mjerama iz članka 2. stavaka 1. i 2. Uredbe (EZ) br. 2580/2001 i dalje valjani.

Uzevši u obzir ove informacije Vijeće je odlučilo da bi za [PMOI] i dalje trebale vrijediti mjere iz članka 2. stavaka 1. i 2. Uredbe br. 2580/2001." [neslužbeni prijevod]

Postupak

11 Zahtjevom podnesenim tajništvu Općeg suda 21. srpnja 2008. tužitelj je podnio ovu tužbu.

12 Zasebnim aktom, podnesenim tajništvu Općeg suda istoga dana, tužitelj je podnio zahtjev da se odluči u ubrzanom postupku, sukladno članku 76.a Poslovnika Općeg suda. Vijeće je 30. srpnja 2008. o tom zahtjevu podnijelo svoja očitovanja i 10. rujna 2008. podnijelo je svoj odgovor na tužbu. Opći sud (sedmo vijeće) 22. rujna 2008. odlučio je udovoljiti tom zahtjevu, nakon čega je pisani dio postupka završio.

13 Na temelju izvještaja suca izvjestitelja Opći sud (sedmo vijeće) odlučio je otvoriti usmeni dio postupka i, u okviru mjera izvođenja dokaza iz članka 65. Poslovnika, rješenjem od 26. rujna 2008. naložio je Vijeću da predoči sve dokumente koji se odnose na donošenje pobijane odluke, u dijelu u kojem se oni odnose na tužitelja, pri čemu je ostavljena mogućnost da se u ovoj fazi postupka tužitelju ti dokumenti ne dostave ako bi se Vijeće pozivalo na njihovu povjerljivost.

14 Vijeće je, najprije, aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 10. listopada 2008. postupilo u skladu s tom mjerom izvođenja dokaza. Njegovom odgovoru priloženo je osam dokumenata od kojih ih je sedam, koji se nisu smatrali povjerljivima, dostavljeno tužitelju. On je pozvan da podnese svoja pisana očitanja o sedam dokumenata o kojima je riječ te o zahtjevu za povjerljivo postupanje u odnosu na osmi dokument. Aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 5. studenoga 2008. tužitelj je postupio po tom pozivu.

15 Vijeće je potom aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 6. studenoga 2008. postupilo u skladu s mjerom izvođenja dokaza. Njegovom odgovoru priložena su četiri nova dokumenta koja su dostavljena tužitelju.

RADNI PRIJEVOD

16 Rješenjem od 10. studenoga 2008. nakon što je saslušalo stranke, sedmo vijeće Općeg suda je Francuskoj Republici i Komisiji Europskih zajednica dopustilo intervenciju u prilog zahtjevu Vijeća.

17 U okviru mjera upravljanja postupkom predviđenima u članku 64. Poslovnika, Opći sud (sedmo vijeće) je dopisom tajništva od 11. studenoga 2008. pozvao Vijeće da, prvo, podnese svoja pisana očitovanja o određenim činjeničnim tvrdnjama i određenim novim pravnim argumentima sadržanima u očitovanjima tužitelja podnesenima tajništvu 5. studenoga 2008. i, drugo, podnese sve dokumente koje posjeduje, a koji opisuju ili se odnose na postupak glasovanja koji je doveo do donošenja pobijane odluke uključujući i zapisnike sa sjednice i glasovanja. Vijeće je aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 21. studenoga 2008. udovoljilo tom zahtjevu.

18 U okviru tih mjera upravljanja postupkom te na temelju članka 24. Statuta Suda Europske unije, Opći sud (sedmo vijeće) dopisom tajništva od 11. studenoga 2008. pozvao je Ujedinjenu Kraljevinu da podnese svoja pisana očitovanja o činjeničnim tvrdnjama o postupku donošenja pobijane odluke, sadržanima u očitovanjima tužitelja podnesenima tajništvu 5. studenoga 2008. Ujedinjena Kraljevina je aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 20. studenoga 2008. udovoljila tom zahtjevu.

19 Aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 24. studenoga 2008. tužitelj je istaknuo određena pisana očitovanja o izvještaju za raspravu. Na ta je očitovanja Vijeće odgovorilo aktom podnesenim tajništvu 28. studenoga 2008.

20 Izlaganja stranaka i njihovi odgovori na pitanja koja je postavio Opći sud saslušani su na raspravi održanoj 3 prosinca 2008.

Tužbeni zahtjevi stranaka

21 Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

– poništi pobijanu odluku u dijelu koji se na njega odnosi;

– naloži Vijeću snošenje troškova.

22 Vijeće od Općeg suda zahtijeva da:

– odbije tužbu kao neosnovanu;

– naloži tužitelju snošenje troškova.

23 Francuska Republika i Komisija podupiru prvi dio tužbenog zahtjeva.

Pravo

RADNI PRIJEVOD

24 Tužitelj je u prilog svojem zahtjevu za poništenje pobijane odluke u bitnom istaknuo pet tužbenih razloga. Prvi se temelji na očitoj pogrešci u ocjeni. Drugi se temelji na povredi članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931, članka 2. stavka 3. Uredbe br. 2580/2001 i pravila o teretu dokazivanja. Treći se temelji na povredi prava na djelotvornu sudsku zaštitu. Četvrti se temelji na povredi prava na obranu i obvezu obrazlaganja. Peti se temelji na zlouporabi ovlasti ili postupka.

25 U svojim očitovanjima podnesenim tajništvu Općeg suda 5. studenoga 2008. tužitelj osim toga ističe šesti tužbeni razlog koji se temelji na bitnoj povredi postupka. Opći sud smatra da je ovaj novi tužbeni razlog dopušten. Naime, s jedne strane, temelji se na pravnim i činjeničnim pitanjima za koje se saznalo tijekom postupka, u smislu članka 48. stavka 2. Poslovnika. S druge strane, taj tužbeni razlog svakako se odnosi na javni poredak pa se zato, ako se temelji na bitnoj povredi postupka koja utječe na same uvjete donošenja pobijanog akta Zajednice, može ispitati po službenoj dužnosti.

26 Opći sud će najprije ispitati taj šesti tužbeni razlog te zatim četvrti tužbeni razlog i naposljetku drugi i treći tužbeni razlog.

Šesti tužbeni razlog koji se temelji na bitnoj povredi postupka

27 U svojim pisanim očitovanjima podnesenima tajništvu Općeg suda 5. studenoga 2008. o prvih sedam dokumenata koje je Vijeće podnijelo u skladu s rješenjem o mjerama izvođenja dokaza od 26. rujna 2008., tužitelj je između ostalog istaknuo novi tužbeni razlog koji se temelji na nepravilnosti postupka glasovanja u Vijeću o svim nacrtima odluka Zajednice o zamrzavanju financijskih sredstava.

28 Kako bi potkrijepio taj prigovor, tužitelj se poziva na izjavu koju je 22. srpnja 2008. pred House of Lords (Gornji dom, Ujedinjena Kraljevina) dao lord Malloch-Brown, Minister of State to the Foreign and Commonwealth Office (državni tajnik za vanjske poslove i Commonwealth, u daljnjem tekstu: Minister of State), kada su ga pitali zbog čega se vlada Ujedinjene Kraljevine samo suzdržala od glasovanja u Vijeću 15. srpnja 2008. koje je dovelo do donošenja pobijane odluke umjesto da se protivila zadržavanju PMOI-ja na spornom popisu i to unatoč odluci POAC-a i presudi Court of Appeala (Žalbeni sud), prema službenom prijepisu u Hansardu, Minister of State izjavio je kako slijedi:

„Bili smo odlučni poštovati tu odluku [Court of Appeala], i zbog toga nismo mogli poduprijeti [francusku] vladu, koja je iznijela nove informacije, koje ranije nisu bile dostupne, na osnovi kojih je mogla uvjeriti mnogobrojne europske vlade da ju podrže. Što se tiče razloga zbog kojih smo se suzdržali od glasovanja umjesto da smo se protivili zadržavanju [PMOI-ja] na popisu, problem je bio u tome što je taj popis globalan te obuhvaća sve terorističke organizacije i vi morate glasovati za ili protiv tog popisa. Stoga smo se suočili s vrlo neugodnom situacijom u kojoj bi se stari popis zadržao, čime se ne bi ostvarila nikakva korist jer bi PMOI i dalje bio uvršten na tom popisu, ili više ne bi postojao popis terorističkih organizacija u Europi. Mislili smo da

RADNI PRIJEVOD

bi to predstavljalo neprihvatljivu prijetnju za narod Ujedinjene Kraljevine te isto tako i za ostatak kontinenta."

29 Tužitelj smatra da bi činjenica da se državama članicama ne daje mogućnost glasovanja protiv zadržavanja određene organizacije na spornom popisu, uz pretpostavku da je ta činjenica doista utvrđena, bila potpuno protivna relevantnom zakonodavstvu Zajednice i obvezi Vijeća i država članica da detaljno, i u svakom pojedinačnom slučaju, ispitaju pitanje je li zadržavanje zainteresirane stranke na spornom popisu i dalje opravdano. On dodaje da iz izjave koju je dao Minister of State proizlazi da je Ujedinjena Kraljevina imala mogućnost glasovati pojedinačno u odnosu na svaku organizaciju, ta bi država članica (te, kako on to misli, određene druge države članice), glasovala protiv njegovog zadržavanja na spornom popisu, što bi, uzimajući u obzir pravilo o jednoglasnom odlučivanju predviđeno u Uredbi br. 2580/2001, moglo dovesti do toga da se samo on ukloni s navedenog popisa.

30 Ovim tužbenim razlogom tužitelj u bitnom ističe da zbog toga što se o globalnom popisu u Vijeću glasovalo „u bloku", a da nije bilo predviđeno pojedinačno glasovanje o dotičnim osobama ili subjektima, prilikom periodičnog preispitivanja mjera Zajednice o zamrzavanju financijskih sredstava, cijeli postupak donošenja tih odluka nije pravilan u tolikoj mjeri da se ta povreda treba smatrati zlouporabom ovlasti i postupka, bitnom povredom postupka i kršenjem članka 2. stavka 3. Uredbe br. 2580/2001 i članka 1. stavka 6. Zajedničkog stajališta 2001/931. Na temelju tih tvrdnji, Opći sud je donio mjere upravljanja postupkom iz točaka 17. i 18. ove presude.

31 U svojim pisanim očitovanjima podnesenima tajništvu Općeg suda 21. studenoga 2008. Vijeće, međutim, ističe da u okviru redovitog revidiranja, najmanje jednom u šest mjeseci, imena osoba i subjekata navedenih na popisu u Prilogu Uredbi br. 2580/2001, kako je predviđeno u članku 1. stavku 6. Zajedničkog stajališta 2001/931, svaki član Vijeća ima pravo izjasniti se o svakom od tih imena pojedinačno i navesti svoj stav u odnosu na njega. Vijeće dodaje da se svako ime koje se nalazi na popisu mora jednoglasno odobriti tako da ako se neka država članica protivi zadržavanju imena određene osobe ili subjekta, jednoglasnost koja se zahtijeva za to zadržavanje ne postoji. Kako bi dokazalo svoje navode, Vijeće se poziva na zapisnike sa sastanaka radnih skupina Vijeća o Zajedničkom stajalištu 2001/931 (u daljnjem tekstu: radna skupina ZS 2001/931) od 2. i 24. lipnja te od 2. srpnja 2008., priloženima u Prilozima 1., 3. i 4. te na svoj odgovor od 10. listopada 2008. na rješenje o mjerama postupka od 26. rujna 2008.

32 U svojim pisanim očitovanjima o činjeničnim tvrdnjama tužitelja o postupku donošenja pobijane odluke koje su podnesene tajništvu Općeg suda 20. studenoga 2008. Ujedinjena Kraljevina je samo navela da „budući da se zahtjev [Općeg suda] odnosi[o] na ponašanje članova Vijeća u svojstvu članova te institucije, Vijeće najbolje može odgovoriti na svako pitanje koje se tiče donošenja zakonodavstva u Vijeću."

33 U tim okolnostima i bez obzira na značenje i doseg koji treba pripisati izjavama koje je 22. srpnja 2008. pred House of Lords (Gornji dom) dao Minister of State, Opći sud

RADNI PRIJEVOD

može samo utvrditi, na temelju informacija iz spisa, da ne postoji nijedna objektivna indicija koja bi mogla poduprijeti tezu tužitelja prema kojoj bi države članice, koje su se sastale unutar Vijeća, bile prisiljene glasovati „za ili protiv" „globalnog popisa", bez mogućnosti pojedinačnog izjašnjavanja i u svakom pojedinom slučaju o pitanju je li opravdano ili ostaje li opravdano uvrštenje ili zadržavanje određene osobe ili subjekta na dotičnom popisu.

34 Upravo suprotno, dokumenti koje je Vijeće podnijelo otkrivaju da se takva ispitivanja ili revizije u svakom pojedinom slučaju zapravo obavljaju unutar radne skupine ZS 2001/931. Osobito, zapisnik sa sastanka navedene radne skupine ZS 2001/931 od 2. srpnja 2008. otkriva da je delegacijama država članica odobren dodatan rok, koji istječe 4. srpnja 2008., kako bi navele imaju li „s obzirom na dodatne informacije koje je dala država članica i revidirano obrazloženje koje [im] je dostavljeno", „ikakvu primjedbu da jedna od tih skupina, na novoj predloženoj osnovi, bude uvrštena na popis". Budući da se taj navod očito odnosio na poseban slučaj tužitelja, valja utvrditi da su države članice izričito zadržale mogućnost protivljenja njegovom zadržavanju na spornom popisu, ali da su konačno odabrale da ne iskoriste tu mogućnost.

35 Iz navedenog proizlazi da šesti tužbeni razlog valja odbiti kao neosnovan.

Četvrti tužbeni razlog koji se temelji na povredi prava obrane

36 U tom pogledu nesporno je da je Vijeće donijelo pobijanu odluku, a da prethodno nije tužitelja obavijestilo o novim saznanjima ili novom dokaznom materijalu u spisu koji su, prema mišljenju Vijeća, opravdavali nastavak njegovog zadržavanja na spornom popisu, i to onima o sudskoj istrazi koju je u travnju 2001. pokrenuo ured Državnog odvjetništva za borbu protiv terorizma na Tribunal de grande instance u Parizu (Okružni sud) i dvjema dodatnim kaznenim prijavama podnesenim u ožujku i studenome 2007. *A fortifiori* Vijeće mu nije omogućilo da svoje stavove o predmetu iznese prije donošenja pobijane odluke.

37 Stoga valja utvrditi da su donošenjem pobijane odluke povrijeđena načela koja je Opći sud utvrdio u presudi OMPI, koja se odnose na prava obrane (vidjeti osobito točke 120., 126. i 131.).

38 Međutim, Vijeće je istaknulo, kao prvo, da razmatranja, koja je u presudi OMPI iznio Opći sud, u dijelu koji se odnosi na kasnije odluke o zamrzavanju financijskih sredstava ne uzimaju u obzir posebnu situaciju u kojoj je u ovom slučaju bilo Vijeće. Naime, Opći sud je ovdje pretpostavio da je odluka nadležnog nacionalnog tijela koja je bila temelj za prvotnu odluku o zamrzavanju financijskih sredstava i dalje bila na snazi te nije razmotrio mogućnost da bi se ta odluka mogla opozvati ili povući iako je Vijeće primilo nove informacije koje opravdavaju zadržavanje dotične stranke na spornom popisu. Takav je bio slučaj, u lipnju 2008, što se tiče tužitelja. U takvim okolnostima, Vijeće je smatralo da se cilj javnog interesa kojem teži Zajednica, u skladu s Rezolucijom 1373 (2001) Vijeća sigurnosti Ujedinjenih naroda, mogao postići samo trenutačnom zamjenom odluke koja je tada bila na snazi, novom odlukom

RADNI PRIJEVOD

Vijeća koja se zasniva na novim informacijama koje je ono upravo hitno razmotrilo. Vijeće smatra da je takvim postupanjem ostvarilo jedinu moguću ravnotežu između potrebe da se primjereno uzme u obzir činjenica da je odluka nadležnog nacionalnog tijela, koja je bila temelj za prvotnu odluku o zamrzavanju financijskih sredstava tužitelja, povučena i potrebe da se osigura da navedena financijska sredstva ostanu zamrznuta s obzirom na nove informacije koje su mu priopćene i koje su po njegovom mišljenju opravdavale zadržavanje na snazi mjera ograničavanja u odnosu na tužitelja. Ono dodaje da bi svaki prekid u primjeni tih mjera tužitelju odmah omogućio pristup tim financijskim sredstvima, zbog čega bi pobijana odluka bila nedjelotvorna. Prema mišljenju Vijeća, s obzirom na posebne okolnosti ovog slučaja, ništa u presudi OMPI ne upućuje na to da ono nije imalo pravo tako djelovati.

39 Opći sud smatra da ta argumentacija Vijeća uopće ne opravdava navodnu nemogućnost da ta institucija pobijanu odluku donese u skladu s postupkom koji poštuje prava obrane tužitelja.

40 Konkretno, navodna hitnost nikako nije utvrđena. Naime, čak ni uz pretpostavku da odmah iza odluke POAC-a od 30. studenoga 2007. Vijeće nije bilo dužno tužitelja odmah ukloniti sa spornog popisa, iako je u svakom slučaju neposredno nakon 7. svibnja 2008., kada je Court of Appeal (Žalbeni sud) donio presudu, za Vijeće konačno postalo nemoguće i dalje se pozivati na odluku Home Secretaryja koja je bila temelj prvotne odluke o zamrzavanju financijskih sredstava tužitelja. Međutim, između tog dana, 7. svibnja 2008. i dana donošenja pobijane odluke, 15. srpnja 2008. prošlo je više od dva mjeseca. U tom pogledu Vijeće ne objašnjava zašto neposredno nakon 7. svibnja 2008. nije moglo poduzeti mjere za uklanjanje tužitelja sa spornog popisa ili za njegovo zadržavanje na tom popisu na temelju novih dokaza.

41 Nadalje, čak i uz pretpostavku da su prvi dokazni elementi o sudskoj istrazi pokrenutoj u Parizu u travnju 2001. Vijeću dostavljeni tek u lipnju 2008., to ne objašnjava zašto se ti novi dokazni elementi nisu mogli odmah priopćiti tužitelju, ako ih je Vijeće namjeravalo iskoristiti protiv tužitelja. To vrijedi tim više jer je usmeni dio postupka u predmetu povodom kojega je donesena presuda PMOI ponovno otvoren rješenjem Općeg suda od 12. lipnja 2008. i zato što je zadnji dan za dostavu očitovanja stranaka o presudi Court of Appeal (Žalbeni sud) i očitovanja tužitelja o toj presudi određen za 7. srpnja 2008. Tijekom cijelog ovog razdoblja Vijeće je moglo „nove dokazne elemente" priopćiti tužitelju i, po potrebi, Općem sudu, u okviru postupka koji je bio u tijeku u predmetu povodom kojega je donesena presuda PMOI. U tom pogledu valja istaknuti da je u očitovanjima podnesenim tajništvu Općeg suda 7. srpnja 2008. u ovom predmetu Vijeće izričito izrazilo namjeru da će o „novim dokaznim elementima" za koje je saznalo, hitno zauzeti stajalište. Ipak, valja također istaknuti da Vijeće nije tužitelju priopćilo te nove dokazne elemente i da za to nije navelo nikakvo materijalno ili pravno opravdanje, i to u isto vrijeme kada je presudom OMPI Opći sud ukinuo jednu od svojih prethodnih odluka upravo zbog toga što je prije njezina donošenja izostalo prethodno priopćavanje.

RADNI PRIJEVOD

42 Valja dodati da ni presuda koju je donio Court of Appeal (Žalbeni sud), ni rješenje koje je 23. lipnja 2008. donio Home Secretary, nisu automatski i neposredno utjecali na Odluku Vijeća 2007/868 o zamrzavanju financijskih sredstava koja je tada bila na snazi. U skladu s pretpostavkom zakonitosti akata Zajednice, ta odluka ostaje na snazi i pravno je obvezujuća, unatoč nestanku njezinog nacionalnog „temelja" sve do njezina povlačenja, proglašenja ništavom u postupku poništenja ili proglašenja nevažećom nakon upućivanja zahtjeva za prethodnu odluku ili prigovora nezakonitosti (vidjeti presudu PMOI, točka 55. i navedenu sudsku praksu).

43 Stoga je činjenično i pravno pogrešno tvrditi, nakon stupanja na snagu rješenja koje je donio Home Secretary i gotovo istodobnog priopćavanja novih dokaznih elemenata od strane francuskih tijela, da se nova odluka o zamrzavanju financijskih sredstava trebala donijeti toliko žurno da se nije moglo poštovati tužiteljeva prava obrane.

44 Osim toga, Opći sud smatra da bi propust Vijeća da se u ovom predmetu uskladi s postupkom koji je jasno definiran u presudi OMPI, a koji se dogodio unatoč potpunom poznavanju činjenica i za koji nema nikakvog razumnog opravdanja, mogao predstavljati relevantnu indiciju u okviru ispitivanja petog tužbenog razloga, koji se temelji na prekoračenju ili zlouporabi ovlasti.

45 Vijeće ističe, kao drugo, da obrazloženje dostavljeno tužitelju omogućava potonjem ostvarenje prava na pravni lijek, a sudu Zajednice provedbu nadzora. Tužitelj je također, budući da su poštovana njegova prava obrane, imao mogućnost istaknuti svoja očitovanja o obrazloženju, jer je tužbu kojom se pokreće postupak Vijeće odmah dostavilo delegacijama država članica.

46 Tu argumentaciju, koja polazi od nerazlikovanja zaštite prava obrane u okviru upravnog postupka od zaštite prava na djelotvoran pravni lijek protiv akta koji ima negativan utjecaj, a donosi se na završetku tog postupka, Opći sud je već izričito odbio u presudi OMPI (točka 94. i navedena sudska praksa).

47 Zaključno, Opći sud utvrđuje da je do zamrzavanja tužiteljevih financijskih sredstava na temelju pobijane odluke došlo nakon postupka tijekom kojega tužiteljeva prava obrane nisu poštovana. Navedeno može dovesti samo do poništenja te odluke, u dijelu u kojemu se odnosi na tužitelja.

48 Iako u tim okolnostima nije potrebno odlučiti o drugim tužbenim razlozima, Opći sud će svejedno, zbog njihove važnosti u pogledu temeljnog prava na djelotvornu sudsku zaštitu, ispitati drugi i treći tužbeni razlog.

Drugi i treći tužbeni razlog koji se temelje na povredi članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931, članka 2. stavka 3. Uredbe br. 2580/2901 i pravila u pogledu tereta dokazivanja te na povredi prava na djelotvornu sudsku zaštitu

49 U tom pogledu Opći sud najprije podsjeća da je u presudama OMPI i PMOI, precizirao: a) uvjete za provedbu članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931 i

RADNI PRIJEVOD

članka 2. stavka 3. Uredbe br. 2580/2001; b) teret dokazivanja koji je u ovom kontekstu na Vijeću; c) doseg sudskog nadzora u tom području.

50 Kako je to Opći sud istaknuo u točkama 115. i 116. presude OMPI i u točki 130. presude PMOI, činjenični i pravni elementi koji bi mogli dovesti do primjene mjere zamrzavanja financijskih sredstava neke osobe, skupine ili subjekta utvrđeni su člankom 2. stavkom 3. Uredbe br. 2580/2001. Na temelju te odredbe, odlučujući jednoglasno, Vijeće utvrđuje, preispituje i mijenja popis osoba, skupina i subjekata na koje se ta uredba odnosi, u skladu s odredbama iz članka 1. stavaka 4., 5. i 6. Zajedničkog stajališta 2001/931. Dotičan popis sastavlja se na temelju odredaba iz članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931, na osnovi točnih podataka ili materijala iz odgovarajuće dokumentacije koja ukazuje na to da je odluku u vezi s tim osobama, skupinama i subjektima donijelo nadležno tijelo, bez obzira na to je li ta odluka donesena u vezi s pokretanjem istrage ili kaznenog progona za terorističko djelo, za pokušaj počinjenja, sudjelovanje, ili pomaganje pri počinjenju takvog djela, na temelju ozbiljnih i vjerodostojnih dokaza ili indicija, ili na temelju osuda za takva djela. „Nadležnim tijelom" smatra se pravosudno tijelo ili, tamo gdje pravosudna tijela nisu nadležna za ovo područje, ekvivalentno tijelo nadležno za to područje. Osim toga, imena osoba i subjekata navedenih na popisu revidiraju se redovito, a najmanje jednom u šest mjeseci, kako bi se osiguralo da je zadržavanje imena na popisu i dalje opravdano, u skladu s odredbama iz članka 1. stavka 6. Zajedničkog stajališta 2001/931.

51 U točki 117. presude OMPI i točki 131. presude PMOI, Opći sud je iz tih odredaba zaključio da se postupak koji bi mogao rezultirati mjerom zamrzavanja financijskih sredstava, u skladu s relevantnim zakonodavstvom, odvija na dvije razine, nacionalnoj i na razini Zajednice. Najprije nacionalno nadležno tijelo, u načelu pravosudno, u odnosu na dotičnu osobu mora donijeti odluku koja odgovara definiciji iz članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931. Ako je riječ o odluci o pokretanju istrage ili kaznenog progona, ona se mora donijeti na temelju ozbiljnih i vjerodostojnih dokaza ili indicija. Zatim Vijeće, odlučujući jednoglasno, mora odlučiti o uvrštenju dotične osobe na sporan popis i to na temelju točnih podataka ili materijala iz spisa koji ukazuju na to da je takva odluka donesena. Nakon toga Vijeće mora redovito, a najmanje jednom u šest mjeseci, provjeravati opravdanost zadržavanja dotične osobe na spornom popisu. U tom pogledu provjera postojanja odluke nacionalnog tijela koje odgovara navedenoj definiciji bitan je preduvjet da Vijeće može donijeti prvotnu odluku o zamrzavanju financijskih sredstava, a provjera posljedica te odluke na nacionalnoj razini nužna je u kontekstu donošenja kasnije odluke o zamrzavanju financijskih sredstava.

52 U točki 123. presude OMPI i točki 132. presude PMOI Opći sud je osim toga podsjetio da su na temelju članka 10. UEZ-a odnosi između država članica i institucija Zajednice uređeni uzajamnim obvezama lojalne suradnje (vidjeti presudu Suda od 16. listopada 2003., Irska/Komisija, C-339/00, Zb., str. I-11757., točke 71. i 72. i navedenu sudsku praksu). To je načelo opće primjene, a osobito je obvezujuće u okviru policijske i pravosudne suradnje u kaznenim stvarima [uobičajeno se naziva „pravosuđe i

RADNI PRIJEVOD

unutarnji poslovi" (JAI)] koja je uređena glavom VI. Ugovora o EU koja se uostalom u potpunosti temelji na suradnji između država članica i institucija (presuda Suda od 16. lipnja 2005., Pupino, C-105/03, Zb., str. I-5285., točka 42.).

53 U točki 124. presude OMPI i točki 133. presude PMOI, Opći sud ocijenio je da u slučaju primjene članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931 te članka 2. stavka 3. Uredbe br. 2580/2001, odredaba koje u okviru borbe protiv terorizma uvode specifičan oblik suradnje između Vijeća i država članica, za Vijeće to načelo znači obvezu da se što je više moguće osloni na ocjenu nadležnog nacionalnog tijela, barem kada je riječ o pravosudnom tijelu, osobito u pogledu postojanja „ozbiljnih i vjerodostojnih indicija" na kojima se ta odluka temelji.

54 Kao što je to presuđeno u točki 134. presude PMOI, iz prethodno navedenog proizlazi da iako je teret dokazivanja da zamrzavanje financijskih sredstava neke osobe, skupine ili subjekta jest ili ostaje zakonski opravdano s obzirom na relevantno zakonodavstvo doista na Vijeću, taj teret dokazivanja ima relativno ograničenu svrhu na razini postupka Zajednice za zamrzavanje financijskih sredstava. Kad se radi o prvotnoj odluci o zamrzavanju financijskih sredstava teret, dokazivanja uglavnom se odnosi na postojanje točnih podataka ili materijala u spisu koji ukazuju na to da je nacionalno tijelo koje odgovara definiciji iz članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931 u odnosu na dotičnu osobu donijelo odluku. Nadalje, kad se radi o kasnijoj odluci o zamrzavanju financijskih sredstava, nakon preispitivanja, teret dokazivanja odnosi se uglavnom na pitanje ostaje li zamrzavanje financijskih sredstava opravdano s obzirom na sve relevantne okolnosti predmeta te, osobito, na postupanje nadležnog nacionalnog tijela po toj odluci.

55 Što se tiče nadzora koji provodi Opći sud, on je u točki 159. presude OMPI i točki 137. presude PMOI priznao da Vijeće raspolaže širokom diskrecijskom ovlasti u vezi s elementima koje treba uzeti u obzir pri donošenju gospodarskih i financijskih sankcija na temelju članaka 60., 301. i 308. UEZ-a, u skladu sa Zajedničkim stajalištem donesenim na temelju zajedničke vanjske i sigurnosne politike. Ta se diskrecijska ovlast osobito odnosi na razmatranja primjerenosti na kojima se takve odluke temelje. Međutim, (vidjeti točku 138. presude PMOI), iako Opći sud Vijeću priznaje široku diskrecijsku ovlast u ovom području, to ipak ne znači da se on mora suzdržati od nadzora tumačenja relevantnih podataka koje je provela ta institucija. Naime, sud Zajednice ne samo da treba provjeriti materijalnu točnost navedenih dokaznih elemenata, njihovu pouzdanost i dosljednost, već i to predstavljaju li navedeni elementi skup relevantnih podataka koje treba uzeti u obzir prilikom ocjene situacije te jesu li oni takve naravi da podupiru zaključke koji su iz njih izvedeni. Međutim, u okviru tog nadzora on ne može zamijeniti ocjenu Vijeća svojom ocjenom o primjerenosti (vidjeti po analogiji presudu Suda od 22. studenoga 2007., Španjolska/Lenzing, C-525/04 P, Zb., str. I-9947., točka 57. i navedenu sudsku praksu).

56 U ovom slučaju Opći sud utvrđuje da ni informacije sadržane u pobijanoj odluci, njezinom obrazloženju i obavijesti, pa ni one sadržane u dvama odgovorima Vijeća na

RADNI PRIJEVOD

rješenje o mjeri izvođenja dokaza od 26. rujna 2008. ne udovoljavaju gore navedenim zahtjevima dokaza, tako da prema pravnim standardima, nije u dovoljnoj mjeri dokazano da je pobijana odluka donesena u skladu s odredbama iz članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931 te članka 2. stavka 3. Uredbe br. 2580/2001.

57 Konkretno, Vijeće Općem sudu nije dostavilo nikakvu preciznu informaciju ni element spisa koji ukazuju na to da sudska istraga koju je pokrenuo ured Državnog odvjetništva za borbu protiv terorizma na Tribunalu de grande instance u Parizu (Okružni sud) i dvije dodatne kaznene prijave podnesene u ožujku i studenome 2007. predstavljaju u pogledu tužitelja, kako on to tvrdi bez navođenja ikakvih dokaza u prilog svojoj tvrdnji, odluku koja odgovara definiciji iz članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931.

58 S tim u vezi treba u potpunosti navesti najrelevantnije dijelove prvog odgovora Vijeća na rješenje o mjerama izvođenja dokaza od 26. rujna 2008:

„3. Skupina [radna skupina ZS 2001/931] održala je četiri pripremna sastanka za donošenje dotične odluke od strane Vijeća – u dijelu u kojem se ona odnosi na tužitelja – i to 2. lipnja, 13. lipnja, 24. lipnja te 2. srpnja 2008. […]

[…]

6. Za potrebe tih sastanaka Francuska Republika delegacijama je dostavila tri dokumenta koji opisuju novu osnovu predloženu za uvrštenje tužitelja na popis i koji objašnjavaju razloge njezina prijedloga. Treći je dokument sadržavao, djelomično, tekst koji je postao obrazloženje koje je donijelo Vijeće i koji se u ovom predmetu već nalazi u spisu. U trenutku njihove dostave te je dokumente Francuska Republika klasificirala kao povjerljive. Vijeće je Francusku Republiku upozorilo na rješenje koje je donio Opći sud i ta država trenutačno razmatra mogućnost skidanja oznake tajnosti s dotičnih dokumenata. Vijeće je ipak obaviješteno da se odluka o tome ne može donijeti u roku koji je odredilo tajništvo. Stoga Vijeće, što se tiče navedenih dokumenata, trenutačno ne može postupiti po rješenju Općeg suda jer mu nije dopušteno poslati ih Općem sudu, čak ni na povjerljivoj osnovi. Ono traži od Općeg suda da ima razumijevanja u tom pogledu i obvezuje se da će ga obavijestiti čim Francuska Republika o dotičnim dokumentima donese odluku.

[…]

11. Osobito, Vijeće želi naglasiti da osim dokaza koji se nalaze u obrazloženju nije primilo nijedan drugi dokaz o sudskoj istrazi koja se vodi u Francuskoj. Ono razumije da prema francuskom pravu, takvi dodatni dokazi tijekom istrage moraju ostati povjerljivi. Ono je dalo sve bitne dokaze o istrazi koji su mu bili dostupni prilikom sastavljanja obrazloženja. Jedan od dokumenata iz točke 6. sadržavao je detaljniji popis kaznenih djela o kojima se vodila istraga, ali ona su sva obuhvaćena općenitim opisom koji je dân u obrazloženju (tj. niz kaznenih djela koja su sva neposredno ili posredno bila povezana sa zajedničkim pothvatom čiji je cilj zastrašivanjem ili terorom

RADNI PRIJEVOD

ozbiljno poremetiti javni red te financiranje terorističke skupine i pranje prihoda koji izravno ili neizravno potječu iz kaznenih djela prijevara počinjenih nad osobito ranjivim osobama i prijevare u okviru zločinačke organizacije koja ima veze s terorističkim pothvatom).

12. Vijeće ne raspolaže nikakvom drugom informacijom o istrazi osim onih koje se odnose na vrstu kaznenog djela zbog kojeg se vodi istraga i točne podatke o datumu početka istrage i trenutka kada su dodane dodatne kaznene prijave. Ono nije obaviješteno o točnom identitetu osoba protiv kojih se istraga vodi; ono samo zna da su te osobe navodne članice tužitelja, kako je to navedeno u obrazloženju. Ukratko, kada je donesena pobijana odluka, Vijeće u okviru istrage nije raspolagalo nikakvim drugim dokazom ‚istaknutim protiv tužitelja' osim dokaza koji su spomenuti u obrazloženju."

59 Međutim, s obzirom na osporavanja činjenica i prigovora koje je istaknuo tužitelj, ni objašnjenja koja je dalo Vijeće ni dokumenti koje je ono predočilo ne omogućavaju da se utvrdi zakonska opravdanost pobijane odluke, osobito s obzirom na članak 2. stavak 3. Uredbe br. 2580/2001.

60 Isto vrijedi i kada se uzme u obzir drugi odgovor Vijeća na rješenje o mjerama izvođenja dokaza od 26. rujna 2008. kojemu je ta institucija priložila inačicu koja nije klasificirana oznakom tajnosti triju dokumenata spomenutih u točki 58. ove presude, i to onih kojima su mu francuska tijela priopćila, u lipnju 2008. informacije o istrazi pokrenutoj u Parizu u travnju 2001. i proširenoj u 2007., a na temelju kojih je pobijana odluka donesena.

61 U tom je pogledu tužitelj osobito istaknuo da je istraga pokrenuta u Francuskoj u travnju 2001. bila istraga protiv „X" koja je eventualno mogla obuhvatiti njegove određene članove ili pristalice, ali ne PMOI kao takvog.

62 Zapravo mora se utvrditi da su u prva tri dokumenta spomenuta u točki 58. ove presude francuska tijela samo navela „da je istraga pokrenuta 9. travnja 2001. protiv 17 osoba koje su mogle pripadati [PMOI-ju] ", da „je ta istraga još uvijek u tijeku" i da su „[u] toj fazi 24 osobe pod istragom." Ipak, nijedno objašnjenje nije dalo razloge zbog kojih su ta ista tijela iz toga, u istom dokumentu, zaključila da „taj postupak predstavlja odluku protiv [PMOI-ja] koju je donijelo nadležno tijelo u skladu s člankom 1. stavkom 4. Zajedničkog stajališta 2001/931".

63 U odgovoru na taj argument tužitelja, koji kao takav nije osporavan, Vijeće tvrdi da je u kontekstu zamrzavanja financijskih sredstava organizacije kao što je to tužitelj, takva okolnost ne samo moguća, nego je čak logična i primjerena. Naime, prvo, kaznena djela kao što je udruživanje u zločinačku organizaciju radi pripreme terorističkih djela, financiranja terorističke organizacije i pranja novca u vezi s terorističkom organizacijom ne može počiniti sâma organizacija, nego samo pojedinci koji su njezini članovi. Drugo, budući da tužitelj nema pravnu osobnost, protiv njega se ne može pokrenuti kazneni progon.

RADNI PRIJEVOD

64 Međutim, ta su objašnjenja prije svega protivna tekstu članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931, koji predviđa da se odluka donosi „u vezi s tim osobama, skupinama i subjektima".

65 Čak i uz pretpostavku da se ne bi trebalo držati doslovnog tumačenja te odredbe, još uvijek je nužno, kako bi se argument Vijeća mogao prihvatiti, da se ta institucija ili dotično nadležno nacionalno tijelo potrudi objasniti posebne i konkretne razloge zbog kojih se, u ovom slučaju, djela koja se pripisuju pojedincima koji su navodno članovi ili pristalice PMOI-ja moraju pripisati sâmom PMOI-ju. Ipak, kako je to već istaknuto, takvo je objašnjenje u ovom slučaju potpuno izostalo.

66 U nedostatku preciznijih informacija također nije moguće provjeriti istinitost i relevantnost tvrdnje sadržane u obrazloženju, prema kojoj su protiv nekoliko navodnih članova tužitelja trenutačno pokrenuti kazneni progoni zbog zločinačkih aktivnosti u vezi s terorističkim pothvatom. U tom je pogledu tužitelj u svojoj tužbi istaknuo da osim sudske istrage pokrenute u Francuskoj 2001., on nema saznanja o tome da se protiv bilo kojeg njegovog člana ili pristalice u jednoj od država članica vodi kazneni postupak zbog financiranja terorističkih aktivnosti ili drugih zločinačkih aktivnosti koje se na njega odnose, suprotno onomu što se tvrdi u obrazloženju. Inače, nitko od njegovih članova ili pristalica nikad nije proglašen krivim za nezakonite aktivnosti povezane s terorizmom ili njegovim financiranjem. U svojem odgovoru na tužbu Vijeće uopće nije osporavalo te tvrdnje.

67 Što se tiče dodatnih kaznenih prijava od 19. ožujka i 13. studenoga 2007., tužitelj također ističe da ga se one nikako ne tiču i da se u njima na njega ni ne upućuje. U svojem prvom odgovoru na rješenje o mjerama izvođenja dokaza Vijeće priznaje da nije obaviješteno o identitetu pojedinaca na koje se ta djela odnose i da zna samo da su te osobe navodni članovi PMOI-ja. Ni ovdje nije ni na koji način objašnjena veza između dotičnih osoba i tužitelja kao ni razlozi koji bi mogli opravdati da se potonjem pripišu djela ovih prvih.

68 Valja još istaknuti da nijedan dokaz u spisu ne omogućava da se utvrdi kako bi se sudska istraga pokrenuta u Francuskoj 2001., čak ni uz pretpostavku da ju je pokrenulo „pravosudno tijelo", što tužitelj također osporava, temeljila, prema ocjeni tog tijela, na ozbiljnim i vjerodostojnim dokazima ili indicijama, kako je to predviđeno u članku 1. stavku 4. Zajedničkog stajališta 2001/931.

69 U tom pogledu točno je da su u točki 3. podtočki (b), drugoj alineji posljednjeg od tri dokumenta spomenutih u točki 58. ove presude, koji nosi datum 26. lipnja 2008., francuska tijela u Vijeću potvrdila da postojanje te sudske istrage potvrđuje da pravosudna tijela raspolažu ‚ozbiljnim ili vjerodostojnim indicijama' koje su potrebne u skladu s čankom 1. stavkom 4. Zajedničkog stajališta [2001/931] i koje [PMOI] povezuju s nedavnim terorističkim aktivnostima".

70 Međutim, ne samo da to nije ocjena nadležnog nacionalnog pravosudnog tijela nego je francuski ministar za vanjske i europske poslove (MAEE) u dopisu upućenom

RADNI PRIJEVOD

Vijeću 3. studenoga 2008., priloženom kao Prilog 4. uz drugi odgovor Vijeća na rješenje o mjerama izvođenja dokaza od 26. rujna 2008., naveo, pozivajući se osobito na navedenu točku 3. podtočku (b), drugu alineju posljednjega od tri dokumenta koji su spomenuti u točki 58. ove presude, kako mu se „čini primjerenim i u skladu sa zakonom, precizirati kako je riječ o zaključcima koja je MAEE izvukao iz objektivnih elementa francuskog postupka koje je priopćilo Državno odvjetništvo Tribunala de grande instance u Parizu (Okružni sud) u skladu s člankom 11. [trećim stavkom] Zakona o kaznenom postupku i koji ne obvezuju nikoga drugog osim MAEE".

71 Naposljetku, Opći sud ističe da je Vijeće, na zahtjev francuskih tijela, odbilo „deklasificirati" točku 3. podtočku (a) posljednjeg od triju dokumenata spomenutih u točki 58. ove presude, koja sadržava „sažetak glavnih točaka koje opravdavaju zadržavanje [OMPI-ja] na europskom popisu" koji su ta tijela sastavila da bi ga dostavila određenim delegacijama država članica. Prema prethodno navedenom dopisu od 3. studenoga 2008. koji je MAEE uputio Vijeću, dotične informacije „sigurnosne su naravi s posljedicama na nacionalnu obranu i stoga se na njih moraju primijeniti zaštitne mjere u cilju ograničavanja njihovoga širenja, na temelju članka 413-9 Kaznenog zakona", tako da „MAEE ne može dopustiti njihovo priopćavanje Vijeću".

72 Što se tiče tvrdnje Vijeća prema kojoj je ono dužno poštovati načelo povjerljivosti na koje se pozivaju francuska tijela, to ne objašnjava zbog čega bi se, priopćavanjem dotičnih dokaza iz spisa sudu Zajednice to načelo povrijedilo, kad već ono nije bilo povrijeđeno priopćavanjem tih istih dokaza sâmom Vijeću i potom, vladama ostalih 26 država članica.

73 Opći sud svakako smatra da Vijeće nije ovlašteno svoju odluku o zamrzavanju financijskih sredstava temeljiti na podacima ili elementima spisa koje mu je priopćila jedna država članica, ako ta država članica nije spremna odobriti priopćenje toga sudu Zajednice zaduženom za nadzor zakonitosti te odluke.

74 U tom pogledu valja podsjetiti da je u presudi OMPI (točka 154.), Opći sud već presudio da sudski nazor zakonitosti odluke o zamrzavanju financijskih sredstava obuhvaća ocjenu činjenica i okolnosti koje se navode kao njezino opravdanje, te provjeru dokaza i informacija na kojima se temelji ta ocjena, kako je to Opći sud izričito priznao u svojim podnescima u predmetu povodom kojeg je donesena presuda Općeg suda od 21. rujna 2005., Yusuf i Al Barakaat International Foundation/Vijeće i Komisija (T-306/01, Zb. str. II-3533.), koja je povodom žalbe ukinuta presudom Suda od 3. rujna 2008., Kadi i Al Barakaat International Foundation/Vijeće i Komisija (C-402/05 P i C-415/05 P, Zb., str. I-6351.). Opći sud se treba također uvjeriti u poštovanje prava obrane i obveze obrazlaganja u tom pogledu te, ako je potrebno, utemeljenost važnih razloga na koje se Vijeće iznimno poziva kako bi to izbjeglo.

75 U ovom slučaju takav se nadzor pokazao još neophodnijim jer predstavlja jedino postupovno jamstvo za osiguranje pravedne ravnoteže između borbe protiv međunarodnog terorizma i zaštite temeljnih prava. Budući da je Vijeće nametnulo

RADNI PRIJEVOD

ograničenja na prava obrane zainteresiranih strana, to se mora neutralizirati provedbom strogog neovisnog i nepristranog sudskog nadzora (vidjeti u tom smislu presudu Suda od 2. svibnja 2006, Eurofood IFSC, C-341/04, Zb., str. I-3813., točka 66.), sud Zajednice mora imati mogućnost nadzirati zakonitost i osnovanost mjera zamrzavanja financijskih sredstava bez ograničenja koje mu postavljaju tajnost ili povjerljivost dokaza i podataka koje je koristilo Vijeće (presuda OMPI, točka 155.).

76 U ovom slučaju odbijanje Vijeća i francuskih tijela da priopće, pa čak i sâmom Općem sudu, informacije sadržane u točki 3. podtočki (a) posljednjeg od triju dokumenata spomenutih u točki 58. ove presude ima za posljedicu to da Opći sud ne može provesti nadzor zakonitosti pobijane odluke.

77 Iz toga proizlazi da u okolnostima ovog slučaja kako su prethodno opisane, priopćenje samo onih informacija sadržanih u odgovorima Vijeća na rješenje o mjerama izvođenja dokaza od 26. rujna 2008. te u prilozima tih odgovora ni tužitelju ni Općem sudu ne omogućava da utvrde da je pobijana odluka donesena u skladu s člankom 2. stavkom 3. Uredbe br. 2580/2001 i da ne sadržava očitu pogrešku u ocjeni.

78 U tim okolnostima valja zaključiti, prvo, da prema pravnim standardima, nije u dovoljnoj mjeri dokazano da je pobijana odluka donesena skladu s odredbama članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931 i članka 2. stavka 3. Uredbe br. 2580/2001 i, drugo, da su same okolnosti pri njezinu donošenju predstavljale povredu tužiteljeva temeljnog prava na učinkovitu sudsku zaštitu.

79 Iz toga slijedi da su drugi i treći tužbeni razlog osnovani.

Troškovi

80 Sukladno članku 87. stavku 2. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku, dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. Budući da Vijeće nije uspjelo u postupku, nalaže mu se snošenje troškova sukladno zahtjevu tužitelja.

81 Sukladno članku 87. stavku 4. prvom podstavku Poslovnika, države članice i institucije koje su intervenirale u postupak snose vlastite troškove.

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (sedmo vijeće)

proglašava i presuđuje:

1. Odluka Vijeća 2008/583/EZ od 15. srpnja 2008. o provedbi članka 2. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 2580/2001 o posebnim mjerama ograničavanja protiv određenih osoba i subjekata s ciljem borbe protiv terorizma i stavljanju izvan snage Odluke 2007/868/EZ, poništena je u dijelu u kojem se odnosi na People's Mojahedin Organization of Iran.

RADNI PRIJEVOD

2. Vijeće će snositi, uz vlastite, i troškove People's Mojahedin Organization of Iran.

3. Francuska Republika i Komisija snosit će vlastite troškove.

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu 4. prosinca 2008.

[Potpisi]

---

* Jezik postupka: engleski

RADNI PRIJEVOD